

A Soproni Egyetem kollégiumának új szárnya előtti bankautomatánál sorjázik a jónép, azelőtt legföljebb ha a gazdasági hivatalnál állott az ifjúság, ösztöndíjra várva. A kocsibejárónál autósok tülekednek, ki-kit győz le a parkolóig. Kiszállunk dr. Szélesy Miklós adjunktus ág- és viharverte Golfjából, a saroglyából kiugrik és területet foglal Ludwig, a rotweiler. Ő is az erdőrendezés tanszék "bútordarabja", jelenlétére plakát hívja föl a járatlan érdeklődő figyelmét. Gyalog sietünk a "Kisz-ház" tízkor kezdődő avató ünnepségére. Az egyetemi ifjúsági ház felújítása, mint megtudtuk, kilenc órákor fejeződött be, de minden készen áll az illusztris vendégek fogadására. Az elnökségben Környei László helyettes államtitkáron kívül a rektor, a rektorhelyettes és a HÖK elnöke foglal helyet. Rövid méltatások, emlékezések és át is kerül a ház makettje a miniszteriális kézből a HÖK-ösbe. Az ezt megelőző meleg csákányváltásokról sokan mesélhetnének: az ötvenes évek végének társadalmi munkásai és napjaink szponzorai. Akkor verejtéküket hullatták, ma pénzüket adják az emberek. Más a világ.

E sorok írója is számos fontos órát töltött e ház falai között, a hatvanas években hétfőként a Shadows-együttes számaira táncolva, és az egyetemi években sok szakestélyt is.

Az ünnep súlypontja az elnöki asztalról hamarosan a terített asztalokra helyeződik át.

Koloszár József rektor a Soproni Széchenyi Gimnázium kiemelkedő kosárlabdázója volt, majd az egyetem jól tanuló, jól sportoló diákjából egyszer csak az intézmény első embere lett. A felsőoktatási integráció "nem kíméli" a Soproni Egyetemet sem.

Az átalakulás legutóbbi korszakát így idézi föl a rektor:

- Már a '90-es évek elején kiderült, hogy az intézményeknek növekedniük kell, hiszen bizonyos létszámhoz és tudományterülethez kötik az egyetemi jogosítványokat. Arra törekedtünk, hogy az új karok és szakok kapcsolódjanak a hagyományos képzéshez. Eleinte természettudományi karra gondoltunk, hiszen az alaptárgyi tanszékeink - matematika, fizika, kémia, biológia - annyira erősek, hogy lehetett volna rájuk építeni. De ezt a többi tudományegyetem nem támogatta. A közgazdászképzés viszont tetszett a felsőbb szerveknek, és sikerült jó stábot szervezni a képzéshez. De tudtuk, hogy ezzel nincs vége a bővülésnek. 1992-93-ban megalakult egy nyugat-dunántúli regionális egyetemi szövetség, amelynek a magyaróvári agrárkar, a szombathelyi Berzsenyi Dániel Főiskola, a Soproni Benedek Elek Pedagógiai Főiskola és mi voltunk a tagjai. Erre a négy egységre terveztük a nagy universitást. '95-ben vált nyilvánvalóvá, hogy integrálódni kell. A magyaróváriakat nem engedte el a Pannon Egyetem, Szombathellyel időközben megszakadt a kapcsolat, így a két soproni intézmény készült a városi egyetem alapítására. Végül jött egy új integrációs irányelv, hogy az lehet egyetem, amelynek legkevesebb 8000 hallgatója van. Itt akkor háromezer hallgató volt. Szombathelyen '97-ben vezetőváltás történt, ismét kapcsolatba léptek velünk, így hárman adtuk be az egyesülési szándékot. A minisztérium támogatta, azt mondták, hogy ez a regionalitás példaértékű. A hármas szövetséget a '98-as választások után az új minisztériummal is megerősítettük. Három hét múlva azt mondták, hogy vegyük be Magyaróvárt is. Három nap után újabb döntés: Szombathely nélkül. '98 szeptembere óta a három intézmény, a mosonmagyaróvári agrárkar, a Benedek Elek Főiskola és mi folytatjuk az előkészítő munkálatokat Nyugat-Magyarországi Egyetem néven. Közben jelentkezett a győri Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskola, hogy szeretnének csatlakozni. Megtárgyaltuk és úgy határoztunk, nem fogadjuk őket. A fő indok az volt, hogy túlsúlyba kerülnének a főiskolák és ez akadálya lenne a fejlődésnek. Ők ezt szomorúan vették tudomásul, de a jóbarátság megmaradt. A csattanó ezután következett. Februárban volt az integrációval kapcsolatos kormányülés,

másnap reggel fölhívott az Apáczai főigazgató asszonya és közölte, örömmel jelenti, a kormány úgy döntött, hogy ők is csatlakoznak. Derült égből villámcsapásként ért, nem tudni, hogy milyen erők mozogtak a háttérben, de megtudtuk, ne is tiltakozzunk, a parlament meg fogja szavazni. Ezek után arra kell törekednünk, hogy az új helyzet ne zavarja meg az eredeti elképzeléseinket, az egyetemi karok fejlesztését. Túl nagyok és szétszórtak leszünk, és az arculatunkat is átalakítja a jelenlegi helyzet. Mi zöld egyetemmé szeretnénk válni, az erdő, a fa köré szervezni minden tudományt: egy egyetemet a környezetért.

- Milyen a régi karok és az új szakok kapcsolata a hagyományok terén?

- Magyaróvár is rendelkezik komoly hagyományokkal, az óvónők már régóta a mi hagyományaink hatásai alatt élnek, hiszen régi termékeny kapcsolat van a két intézmény között. A teljesen új közgazdász szak szintén kezd ráérezni. Attól nem félek, hogy a hagyományaink feledésbe merülnek, hiszen az egyetem korábban vagy húsz évig a József Nádor Műszaki Egyetem bányamérnöki karaként működött, de a soproni campus őrizte a hagyományait. Úgy tapasztalom, hogy az ifjúság is fogékony a napi munka mellett az érzelmi feltöltődésre.

- Milyen a kapcsolat a várossal?

- Ezt nagyon nehéz megfogalmazni. Sajnos a város ma sem támogat bennünket anyagilag. Talán változik majd a város érdekeltsége, ha az új szakokkal a helybeli fiataloknak szélesebb képzési kínálatot tudunk nyújtani.

Az elmúlt években a soproni paletta érdekes szakkal bővült. Ennek létrehozásánál rektorként bábáskodott Winkler András prorektor.

- Már régóta megfogalmazódott a gondolat, hogy ennek a csodálatos barokk városnak dukálna a művészképzés - kezdi a professzor. - 1991-re tehető az ötlet, hogy a faipari karon belül alapítsunk egy művészeti intézetet. Ez kitűnően illene az erdő csodálatos termékéhez, a fához. Az ötletnek sikere volt, és jó szakokat választottunk: a belső építészetet, a bútortervezést és az ipari formatervezést.

- Vagyis nem akadémikus művészképzésről van szó.

- Pontosan. Az élethez, az anyaghoz, annak ismeretéhez igazodik. Az Iparművészeti Főiskola rektora mondta nemrég: azért szereti a soproni képzést, mert itt a valóság ismerete, az anyagtudomány áll mögötte. Ami itt készül, az felhasználható és szép is. Termékenyítőleg hat munkájukra a környezet, az erdő. Öt évvel ezelőtt indult a képzés, egy-egy évfolyamba csak húsz hallgatót fogadunk, de ők nagyon jól megállják a helyüket. Idén bocsátjuk ki az első belsőépítészeket és ipari formatervezőket. Nagy az érdeklődés irántuk.

- Milyen a híre a városban ennek a karnak? Rendeztek-e például kiállításokat?

- Az egyetem és a város között még mindig nem felhőtlen a kapcsolat. Pedig az egyetem nagyon sokat jelent a városnak.

Talán a művészek valamivel közelebb kerültek a városhoz, mint az ősi karok, mert könnyebben be tudják mutatni amit produkálnak. A nyilvános vizsgálóállításaik és más rendezvényeik nagyon népszerűek.

- Az egyetem növekedése azzal a veszéllyel jár, hogy a kapcsolatok személytelenné válnak, amint ez oly sok nagy egyetemen tapasztalható? Működik az egykor oly híres hallgatói szolidaritás?

- '89-ben 580 hallgatóval, hét szakkal vettem át az egyetemet, és 2100 hallgatóval, 18 szakkal adtam át 1997-ben. A mai ünnepség szereplői közül négy közgazdász hallgató volt, akik lelkesednek a hagyományokért és élvezik a hely szellemét, patináját. Az idősebbek, a firmák szinte helyettesítik a szülőket, s a fiatalabbak, a balekok ezt akceptálják.

- Az új szakok átveszik a bányász-erdész hagyományokat?
- Az örökség kiterjed a többi szakra is, mert ezek nem szűk szakmai hagyományok, hanem egyetemes emberi értékeket hordozó tradíciók. Nyugat-Európában ezeket tönkretették a hatvanas-hetvenes évek diákmozgalmai, és most veszik csak észre, hogy a kollegialitás és a szolidaritás is elveszett velük. Itt talán azért is maradt meg, mert az ötvenes években tiltották, szinte földalatti mozgalommá vált. De az akkori vezetők is belátták, hogy ezt nem lehet tovább a föld alatt hagyni, és kitalálták, hogy ezek a haladó hagyományok. A jelző végül elég hamar lekopott és 1971-re a hallgatók kiharcolták az egyenruhát és ismét viselni kezdték a waldent.

Az egyetemi élet az évtizedek során egyre jobban az intézmény köré szerveződött, a város nem nagyon látott be a falak mögé. Volt azért néhány fordulópon, amikor az események - mai szóval - nagy PR értéket biztosítottak az egyetemnek. Amikor a trianoni döntések során Sopront is elcsatolták, népfölkelés bontakozott ki, amelynek derékhadát a Selmecről éppen hogy átkerült akadémisták képezték. Az osztrák csendőrökkel megütközve, az ágfalvi csatában számosan hősi halált haltak. Nekik köszönhető a népszavazás, a Civitas Fidelissima, a Hsúség városa cím. A főépület halljában, emléktábláiknál csak 1990 óta helyezhetik el koszorúikat a maiak.

1956 október-novemberében is beírták magukat a város történelemkönyvébe a főiskolások. Kisdiákként emlékszem, hogy nemzetiszín karszalagos nemzetőrökként a csillagtalan rendőrökkel járták a várost, őrizték a rendet a sorbaállásoknál. Aztán november negyedikén, amikor fölbolydult a város, elterjedt a hír, hogy a főiskola tanárostul hallgatóstul Ausztriába ment. Tudták, hogy a félelmük jogos, itthon nem sok jó várt volna rájuk, jutalmul azért, hogy vigyáztak a város rendjére. Ők később Kanadában megalapították a soproni főiskola testvérét. Ma már emléktábla őrzi ezt is.

Nemcsak az ifjúság háza ment át lényeges változáson, a fiatalok szervezete is átalakult. Egykor a Kisz szervezte - időnként meglehetősen nyögve nyelősen - a különböző rendű és rangú rendezvényeket. A név, úgy tűnik, makacs. Lassan évtizede, hogy lekerült a tábla a bejárat mellől, mégis a legtöbben Kisz-házként emlegetik. A fiatalok azt mondják, OK., de másként írjuk: Kiss. Jogos. Ennek a soproni lányok a hiteles tanúi.

'97 decemberében került vissza a hallgatói önkormányzat kezelésébe az épület. Egyetemi tulajdonban maradt, szerződést kötöttek, és ők üzemeltetik. Az épület nagyon rossz állapotban volt, a balekkeresztelők egyhetes rendezvény-sorozatán a vizesblokkok nem bírták az igénybevételt. Úgy döntöttek, hogy az áldatlan állapotnak véget vetnek és megpróbálnak pénzt gyűjteni a felújításhoz. Beadtak egy pályázatot maradványpénzre az Oktatásügyi Minisztériumhoz, és némi huzavona után kaptak 3,5 millió forintot, amit majd ennyivel megtoldott az egyetem. A szerencse összehozta őket Kuti Ottó soproni vállalkozóval, aki a generál-kivitelezést vállalta. Rendbehozták a vizesblokkokat, az aulát, kívül-belül festettek, kicserélték az ablakokat és elfogyott a pénzük. Sajnos nagyon sokat elvitt az áfa. Felújításra szorul még a tető, a villámhárító rendszer és szeretnék a tetőteret is beépíteni. Ehhez még 10-12 millió forint szükséges.

Az újjáépítés legfőbb motorja Matáncsi János, harmadéves erdőmérnök hallgató, a HÖK elnöke. Fiatal kora ellenére azt mondja, elég kacifántos a története. Hát, ami igaz, az igaz, nem szokványos curriculum vitae.

- Szigetváron születtem, a Zselic dombjai között nőttem fel. A szüleim mezőgazdaságból élnek, az erdészeti szeretetét a nagyapámtól tanultam, aki egész életében kétkezi munkásként járta az

erdőt. Barcsan az erdészeti szakközépiskolában képesítőttem. A gödöllői egyetemen kezdtem, mert ide nem vettek föl. A szigetvári erdészetvezető biztatására átjelentkeztem, először a környezetmérnöki szakra jutottam be, majd némi huzavona után kerültem át az erdőmérnöki karra. Nem volt könnyű az első két év, de letettem a vizsgáimat, nem is rossz átlaggal. Most harmadéves erdőmérnök-, másodéves környezetmérnök-hallgató vagyok, és elsőként végzem a két szakot párhuzamosan. Egy évet már dolgoztam a hallgatói önkormányzatban és ezután indultam az elnöki választáson. Jó társaságba kerültem, biztatást kaptam tőlük. Nagyon vártuk a mai napot, szeretnénk sikeresen föltenni a pontot az i-re.

- Az újjáépítésen kívül mit csinál még a HÖK?

- Szervezünk cseregyakorlatokat Spanyolországba, Romániába. Sajnos a pénzgyűjtést is tovább kell folytatnunk ahhoz, hogy a hallgatók konferenciákon vehessenek részt, bár az egyetemtől is kapunk támogatást. Szeretnénk a diákszervezeteket is szorosabb egységbe kövácsolni.

- Milyen szellemi tartalommal tudjátok megtölteni a házat?

- Szeretnénk kivinni a zajos bulikat, helyettük előadói esteket, vitafórumokat tartani és újjászervezni az egyetemi színpadot. Helyet adunk tánc- és aerobics óráknak. Sopronban nincs olyan szórakozóhely, ahol a város idősebb értelmiségi közönsége szórakozhatna, ezért havonta bálakat is foguk szervezni.

- A szakestélyeket is itt rendezitek?

- Többnyire, de sokszor rendezünk külső helyszínen is, az Erdészeti Múzeumnál, a brennbergi kiskocsmában vagy az András-pincében. A kisteremben és a mi pincénkben is lesz lehetőség kisebb közösségek összejöveteleire.

- Sikerül-e bevonni az egyetemi ifjúsági életbe az új karokat, szakokat?

- A Benedek Elek Főiskolával nagyon jó a kapcsolatunk, szervezünk közös programokat. A művészhallgatókkal nincs szoros együttműködésünk, ők egy sajátos közösséget képeznek. Például az állásbörzére nehezen sikerült egy kiállítást összehozni tőlük, holott máshol számos tárlatot rendeztek már. Jó jel, hogy végre megalakult a művészeti intézet hallgatói önkormányzata.

- Az egyetem bővülésével az erdészek kisebbségbe kerülnek. A hagyományok továbbélésének mi az esélye?

- A közgazdászképzés beindulásakor ez nagy feszültséget jelentett, de sikerült feloldani. Közöttük is van egy olyan mag, amelyik fontosnak tartja a hagyományok továbbvitelét. Az első fontos lépés az, hogy ők is saját egyenruhát öltenek az ünnepi alkalmakkor. Ez sok tanulsággal szolgált az integráció, a további bővülés előtt. Azt szeretnénk, hogy lássák, nem uniformizálásról van szó, hanem a közösség összetartó erejének fölismeréséről. Nyilván átvesznek bizonyos hagyományokat, de az is biztos, hogy kialakítják majd a saját szokásaikat.

- És a tanulás?

- Most talán lesz időnk előadásokra járni, hiszen még a vizsgahónapunk is ráment a felújításra, de örömmel mondhatom, hogy az átlagaink nem romlottak.

- Miért éppen szakestélyre hívtátok meg Pokorni minisztert?

- Szeretnénk érzékeltetni, hogy a mi alma materünk más mint a többi, hogy nálunk az oktatók és hallgatók között milyen sajátos a kapcsolat. Ennek bemutatására a legalkalmasabb egy szakestély, ahol sértődésnek helye nincs. Ezeken az esteken a hallgatók sokat okulhatnak a professzorok és az öregdiákok történeteiből. Meghívtunk néhány olyan ultra-, supra veteranissimust, akik garanciát jelentenek a jó hangulatra. A szakestély "hivatalos" része várhatóan éjfélkor ér véget.

Ormos Balázs erdőmérnök, az Országos Erdészeti Egyesület főtitkára társaságában látogatunk el Felső-Lőverekben működő Erdei Iskolához az egyesület csoportgyűlésére. A bungaló környékén most csend honol, a hegyoldal nem visszhangozza a gyermekzsivajt. Amint kitavasodik, csapatostul jönnek az iskolák tanulói és játszva tanulnak erdő- és természetszeretetet. No meg növénytant, állattant, közettant és főleg a környezet tisztelését. - Erdei iskoláink az Országos Erdészeti Egyesületben szakosztály keretében működnek az ország több pontján - mondja a főtitkár. - Nem az erdész-utánpótlás nevelése a cél, hanem a természettől egyre inkább elszakadó ifjúság érdeklődésének felkeltése az élővilág és a környezet iránt.

Az erdei iskolai mozgalom egyik fő motorja Varga Tamás erdőmérnök-tanár, így igazán avatott arra, hogy felkeltse a nebulók érdeklődését és elültesse bennük a természet szeretetét. Nem kis büszkeséggel meséli, hogy az erdőben 25 percig volt csöndben egy olyan osztály, melynek tanulói az iskolában öt percig sem nyughattak. Alig tudják az iskolák igényeit kielégíteni, sorban állnak a lehetőségért. Szinte átszellemülten magyarázza, hogy milyen ahá-élmények átélésére nyílik lehetőség a nyiladozó értelmű kisiskolások számára, s a tanítványok miként válnak napról-napra az erdő titkait egyre jobban értő gyerekekké.

Az egyetem főbejáratánál gépkocsik parkolnak, csak a buszmegálló lélegzetnyi szünete szakítja meg a hosszú sort. Egy kis nyugati autóval fiatal lány érkezik, kiszáll, bezár és ellibeg hosszú lábain. 1965 körül csak a rektor szolgálati Volgája és az egyik tanszékvezető Moszkvicsa jelentette a motorizációt. Az ötvenes-hatvanas években az egyetem botanikus kertje messze földön híres volt. Az oktatáshoz szervesen kapcsolódó, őshonos és exóta fajokból álló arborétum ma enyhén szólva viharvert állapotban leledzik. Úgy is fogalmazhatok, hogy vadregényes. A latin neveket jelző táblák alig látszanak a gazban, a sétatutak gondozatlanok. Negyven évvel ezelőtt még uszoda is volt a parkban, HÖK legyen a talpán aki azt föltámasztja. Az szállítástani tanszék előadójában csupán tucatnyian hallgatják Holdampf Gyulát, az FVM Erdészeti Hivatal elnökhelyettesét, aki az EU-csatlakozás szakmai feltételeiről tart előadást. Mi a hatvanas évek második felében, az új gazdasági mechanizmus előestéjén tanultunk üzemtant, és óriási érdeklődéssel hallgattuk az ismeretlen fogalmakat vállalati önállóságról meggyászról. A néhány év múlva hazánk előtt is megnyíló Unió (korlátlan?) lehetőségei nem villanyozták föl a jövő vállalati vezetőit.

A délelőtti fölavatott házat estére szorgos kezek lakályossá tették, az asztalokon gyertya világol, waldenos firmák sűrögnek-forognak mindenütt. Az előcsarnokban nagy az izgalom, még Gimesi Szabolcs polgármester is megtisztelte az összejövetelt. Pokorni Zoltán miniszter Szájer József társaságában érkezik. Nem véletlenül, hiszen a Fidesz frakcióvezetője a város neveltje és képviselője. Bemutatkoznak a fogadásukra megjelentek, és máris a sajtó képviselői kaparintják meg az e tájékon ritkán látható minisztert. A HÖK elnöke egy protokolláris percre időt kér, és vakuparádé közepette átadja a vendégeknek az egyetemi hagyományokat összefoglaló kötetet és a Mi nótáink című daloskönyvet. Ehhez csatlakozik még a fedeles korsó, ami a sörhöz dukál. A ceremónia azzal a nótával veszi kezdetét, hogy Nincs még nekünk elnökünk, elnökünk... A javaslatba hozott név elhangzását, élénk Vivat!, Vivat! felkiáltások kísérik, majd az elnök megköszöni az isteni fényben tündöklő, dicső firmák bizalmát és bejelenti a tisztség átvételét: Van már nekünk elnökünk...

Ezután hangzanak fel a hagyományos himnuszok, a bányászoké (Szerencse fel, szerencse le, ilyen a bányász élete), az erdészeké (Erdész vagyok, csendes tanyám erdő mélyében áll), a kohászoké, a faiparosoké és talán majd nemsokára a többi karokéi is.

- A bányász, az erdész, a kohász, a faipari és a többi testvérkar egészségére általános eks - gondoskodik az elnök a torkok nedvesítéséről. (Vivat! - nyugtázza a közönség.) Szakestély leül - hangzik a vezényszó.

A gondos elnök teendője az is, hogy kinevezi a többi tisztségviselőt, a háznagyot, a nótabíró, a visszhangot és a balekcsőst. Ezek mind fontos beosztások, hiszen a dalok nem fogyhatnak ki a résztvevők ajkáról, az elnök szavainak egyetlen hangja sem veszhet el, és a tapasztalatlan pogányok istápolása is nagy hozzáértést igényel. Ez utóbbi tisztséget Szélesy Miklós, alias Hosszú tölti be.

- Utasítom a major domust, hogy ismertesse a szakestély hátralévő részét! Silentium! - vezényel csendet az elnök.

- Mi, a szakestély által demokratikusan választott ragyogó elméjű praeses által kinevezett major domusok, közzétesszük azon törvényeket, melyeket még az alkotmánybírósnak sincs joga hatályon kívül helyezni. (Vivat!, Sacrosanctus!) A praesesnek mindig és minden körülmények között igaza van, amit az is bizonyít, hogy minket nevezett ki major domusoknak.

A viselkedési szokások ismertetése után köszöntik a hallgatóságot:

- Jó szerencsét!, Üdv az erdésznek!, Pénzt a faiparosnak!, Gázálarcot a környésznek! Szarvakat a vadásznak!, Aktmodellt a művésznek! Közalkalmazotti bért a mérnöktanárnak! Mobiltelefont a közgazdásznak!

Kinevezik még azokat a tisztségviselőket is, akik bár nem viselnek szalagot, fontos és hasznos teendőket látnak el. A garatőrök vigyázzák, hogy a torok ki ne száradjék, krampampuli főző mesterek készítik a bőlét, a fuhrwerkekre (fuvarosokra) pedig azért van szükség, ha netán valaki akut egyensúly vagy tájékozódási zavarba esne, legyen ki segít rajta.

- A praesidiumot szeretném bemutatni - emelkedik ismét szólásra az elnök: Borsos Zoli bácsi, alias Csónakos (Vivat! - köszönti üdvívalgás a nyugdíjas erdőmérnököt), Ráczné Schneider Ildikó, múzeumigazgató, alias Melinda, Winkler András, alias Józsi, Holdampf Gyula, alias Tumba.

A nótabíró pedig már intonálja is a meghívottakat köszöntő dalt: Éljenek soká, éljenek soká a kedves vendégeink...

- A vendégek tiszteletére általános eks! - halljuk ismét az elnök fölhívását.

- Vocem preco! - kér szót illedelmesen a HÖK-vezér. Habeas! - adja meg az elnök. - Abból az alkalomból jöttünk össze, hogy a művelődési házat, ismertebb nevén a Kisz-házat sikerült felújítani. Sok szeretettel köszöntöm körünkben Pokorni Zoltán miniszter urat. (Vivat!) Akit azért is hívtunk meg, mert a minisztérium a ház felújításához jelentős segítséget adott. (Vivat!) Gyorsan megjegyezném, bízunk benne, hogy ez a későbbiekben is így lesz. (Vivat!)

Az elnökségből Winkler András, alias Józsi jelentkezik:

- Hagyományaink a bányászok egymásra utaltságára és barátságára épültek, akik egymással vállvetve dolgoztak és küzdöttek egymásért lenni a mélyben. Kemény élet a bányászoké.

A prorektor ezután arról beszél, hogy a selmeci Bányászati Akadémián megalakították az erdészeti fakultást, és hosszú küzdelem árán jutottak el addig, hogy a bányászok elfogadják őket egyenrangú partnerként. Majd fölidézi azokat az időket, amikor Miskolcra került a bányász és a kohász kar. Napjainkban négy városban élnek tovább a selmeci hagyományok:

Sopronban, Miskolcon, Székesfehérváron és Dunaújvárosban.

A nótabíró már kezdi is a Szép kis város Selmezbánya című dalt.

Az elnökségből szót kér a veterán Csónakos is:

- Mint ultra, supra veteranissimus, áthevült szívvel és örvendező elmével jöttem el hozzátok, hogy én is megköszönjem azok cselekedetét, akik hozzájárultak ennek a számunkra kedves

háznak a felújításához. Mi akik ifjúságunk legszebb öt évét töltöttük itt, újra megfiatalodunk e falak között.

Majd Silvanus, az erdők főistene üdvözlétét tolmácsolja, mondván, őrizték a régi értékeket, a barátságot, a szeretetet, a tisztességet, egymás megbecsülését, a veteránok emlékét, az ifjak megsegítését és támogatását, a munka és az élet szeretetét, a jókedvet, az életörömet.

Mindezek jelentik a selmeci-soproni szellemet, mert erre alapozhatják belső etikai és esztétikai kódexüket, ami végigkíséri őket egész életükön. A hajdani soproni diák, a költőóriás Berzsenyi Dániel gyönyörűsége soraival fejezi be: Mint az aranykornak boldog századja, virágzó béke, szelíd, tündér fiatalságunk visszanevetsz ránk, felfedéd ártatlan kebelednek rózsaaalakját, szívemet a múltnak gyönyörű örömébe merítet. Vivat praeses! (Vivat!)

- A felszólaló legfőbb papunk egészségére általános eks! - hallik az elnöki ukáz. És már kántáljuk is: Éltessük kedves öreg pajtásunkat...

A HÖK-elnök a miniszter kérését tolmácsolja, mivel nincs tisztában a szakestély szokásaival:

- Amennyiben a magas praeses megengedi szeretném a miniszter úrnak átadni a szót.

- Utasítom a balekcsőst - Hosszúnak szól az ukáz -, hogy fáradjon oda a pogány mellé (ez volna a miniszter), s ha olyan nyelven szólalna meg, amit az isteni fényben tündöklő firmák képtelenek megérteni, akkor kérem, tolmácsolja!

- Hosszú: A pogány szólni kíván...

- Habeas!

- Miniszter: Mélyen tisztelt házavató szakestély, magas praesidium, szeretve tisztelt praeses! (Vivat! - arat elismerést a hibátlan megszólítás.)

- Hosszú: Megtanulta az illemet!

- Miniszter: Köszönöm az invitálást, meg akarom hálálni.

- Hosszú: Pénzt akar adni!

- Miniszter: Ezzel szemben: Amikor bizonyos Comeniust, a sárospataki kollégium nagyhírű megteremtőjét a tanítványai megkérdezték, mi ad biztos alapokat egy iskolának, akkor azt válaszolta a mester: az eleven hagyományok. (Vivat!) Nem a pénz! Nem a hatalmasságok, hanem a szívekben élő hagyományok. Amit őriztek, az eleven bizonyítéka annak, hogyan tud a szellem úrrá lenni a történelem kegyetlenségén. (Vivat!) Hiszen itt Trianon kegyetlen sokkjáról van szó. Hogyan lehet mégis győztesnek lenni ott, ahol vesztesek voltunk. A hagyomány nekem is fontos. Diák koromban ezt a szellemet Erdélyben találtam meg, így most beszéd és pénz helyett búcsúzóul egy erdélyi dalt adok nektek. A hangom nem túl jó, ezt nézzétek el nekem...

- Hosszú: Amíg köszörül a pogány... Azt akarta mondani, az isteni firmákat szeretné megkérni, hogy a legközelebbi szakestélyen megkeresztelkedessen.(Vivat!)

- Miniszter: A dal így szól: Én is voltam, mikor voltam, virágok közt virág voltam, de rossz kertészre akadtam, kezei közt elhervadtam, túl a vízen Tótországban szilva terem szép zöld ágon, szedtem róla... mert én búra teremtettem. (Vivat! Vivat! - a produkció osztatlan sikert aratott.) Isten Veletek!

Zétényi Zoltán

Fotó:ZZ Fotó & Média